

Златното момиче

Живели някога мъж и жена, които си имали една чудно хубава дъщеричка. Толкова красива била, че който я видел, не можел да откъсне очи от нея. Ала един ден майката починала, бащата останал сам и си взел втора жена.

Мащехата също си имала щерка, но била много зла и никак не харесала заварената си дъщеря. Карала я да върши най-тежката работа и все я хокала. Една вечер казала на мъжа си:

– Не мога да понасям дъщеря ти! Заведи я в гората и я остави там! Ако ли не, аз ще си отида и ще те оставя сам!

Мъжът много се натъжил и не знаел как да постъпи. И макар много да обичал красивото си момиче, най-подир склонил да я заведе в гората.

Една сутрин тръгнали към гората и влезли в най-гъстите ѝ дебри. Бащата извадил една питка, търкулнал я надолу към една усойна клисура и с мъка на сърцето казал:

– Тичай да донесеш питката, дъще, че да похапнем.

Доброто дете хукнало да вземе питката и скоро се загубило. Викало баща си за помощ, но така и не получило отговор. То не знаело, че баща му вече си бил тръгнал към къщи.

Красивото момиче се лутало чак до залез слънце, когато най-последно зърнало светлинка сред дърветата.